

Hoofdstuk een

Niet nog een keer. Ik kan niet toelaten dat het allemaal weer opnieuw begint. Ik moet deze waanzin stoppen, zelfs als dat me alles kost. Ik kan er niet mee leven als ik nog iemand van het leven beroof... zeker Carissa niet.

Zij is de bron van licht in Cedar Hollow. Zij is het zonnestraaltje dat voortgekomen is uit de sombere duisternis die het land van de Coopers overschaduwet. Ik zou nog eerder mijn eigen leven geven dan dat ik haar een ...

Maar ze weet te veel over me. Ze is op zoek gegaan naar geheimen die verborgen moeten blijven, ook al zegt ze tegen iedereen dat ze informatie verzamelt voor een werkstuk voor school. Wat als ze liegt? Misschien is dat werkstuk een dekmantel ...

Nu ik er zo over nadenk, ze kijkt de laatste tijd anders naar mij.

Dat kind is te slim voor een twaalfjarige. Haar kennis over mij komt uit andere bronnen. Ik kan haar niet vertrouwen. Ik heb eerder mensen vertrouwd, en moet je zien wat er toen gebeurd is. Ik kan mijn waakzaamheid nooit laten varen, want dan raak ik alles kwijt.

Ik kan niet toelaten dat Carissa vertelt wat ze weet.

Carissa Cooper liep voorzichtig over het modderige weggetje dat van de houtzagerij naar het huis voerde, het oude dossier waar haar vader om gevraagd had tegen zich aan geklemd. Ze richtte haar zaklamp op de bandensporen voor haar en tuurde de duisternis in. Een gevoel van angst be kroop haar, als spinnenpootjes langs haar ruggengraat.

Over het algemeen was ze niet bang meer in het donker, maar iets aan de manier waarop de schaduwen bewogen zat haar dwars. Ze leken te verschuiven en van vorm te veranderen, meebewegend met het licht van haar zaklamp en voort schietend langs de struiken die in de berm groeiden, als de monsters die haar vroeger, toen ze zes jaar was, in haar klerenkast en onder haar bed hadden opgewacht. Dat was in de periode vlak nadat haar moeder was weggegaan, toen ze overal bang voor was.

Nu wist ze wel beter. Maar vanavond was het toch alsof ze ogen zag, ogen die haar in de gaten hielden, die haar aanstaarden vanuit de struiken en het kreupelhout.

Was haar oudere broer Justin nou maar met haar meegegaan. Was hij maar niet zo boos op haar geweest.

‘Ik had mijn mond moeten houden’, mompelde ze in zichzelf.

Rechts van haar, diep in het bos, klonk een gedempt geluid. Een dof gedreun. Paardenhoeven? Ze bleef even staan en luisterde, maar het enige wat ze hoorde was het gefluister van bladeren, ritselend in het briesje dat langs de bomen streek. Ze richtte de lichtbundel op de stronk van de oude walnootboom, waarbij de takken van de struiken schaduwen op het hout wierpen ... als magere armen die zich naar haar uitstrekten ...

De wind ging liggen en opeens was alles doodstil.

Carissa slikte moeizaam en scheen met de zaklamp in het rond. Ze hoefde nog maar tweehonderd meter te lopen, maar ze was zo schrikkerig als een wild konijntje. Ze richtte haar zaklamp weer op het modderige paadje en zette nog een paar stappen.

Wat was dat trouwens voor ingewikkelde toestand, met Justin? Hij was misschien een beetje vreemd. Nou en. Niets

nieuws. Hij was niet de enige rare snuiter in haar familie; hij gedroeg zich de laatste tijd alleen nog iets vreemder dan anders. Zijn gewoontes zorgden ervoor dat ze altijd te laat in de kerk waren, of te laat op school. Daar schaamde ze zich wel voor. Vanochtend had ze geteld hoe vaak hij de voordeur controleerde voordat ze op weg gingen naar school, om zich ervan te verzekeren dat hij echt op slot zat. Zeven keer. Net als gisteren. Maandag had hij veertien keer nodig gehad. Misschien om de schade van zondagochtend in te halen, toen hij niet geteld had omdat ze niet naar de kerk waren geweest.

En ze werd er niet goed van dat hij 's avonds alle lichten in het hele huis uitdeed, nog voordat iedereen in bed lag. Gisteravond stond ze nog in de badkamer haar tanden te poetsen toen hij het licht uitdeed, en toen ze tegen hem schreeuwde was pa boos geworden op *haar*. Het was niet eerlijk.

Ze verschoof het dossier een beetje en klemde het nog steviger vast. Als ze het in de modder liet vallen, zou pa helemaal uit zijn dak gaan. Hij hield er niet van als zijn spullen vies werden. Hij en haar nicht, Jill, vroegen zich waarschijnlijk al af waar ze bleef, hoewel de hele familie wist dat ze onderzoek deed naar de geschiedenis van de houtzagerij van de Coopers en naar de sterfgevallen van tien jaar geleden waar niemand ooit nog over praatte. Als ze genoeg informatie wist te verzamelen, kon ze een goed cijfer voor dit werkstuk halen. Maar vonden zij dat belangrijk? Welnee. Wat Carissa wilde was nooit belangrijk.

Vanochtend was het wel heel erg geweest, toen ma belde en pa niet had gewild dat ze met Carissa of Justin zou praten. Hij was woedend geworden toen Carissa het tweede toestel gepakt had. Hoe kon hij nou doen alsof ma nooit had bestaan? Natuurlijk, haar moeder had heel domme dingen gedaan, mar ze was toch hun moeder. Hoe kon iemand zijn kinderen verbieden om hun eigen moeder te zien?

Daar was dat geluid weer – een dof gedreun, ritmisch, alsof er iets zwaars tegen de natte aarde ketste. Paardenhoeven.

‘Gypsy, ben jij dat?’ Haar merrie hoorde eigenlijk niet op het weiland voor het huis, maar soms sprong ze over het hek.

Carissa propte het dossier onder haar arm om zich ervan te verzekeren dat het niet uit haar zweterige hand zou glijden, maar de map bleef glijden. Ze graaide ernaar, waardoor de zaklamp uit haar handen viel en in een blubberige plas terecht kwam. Ze schrok van de opspringende spetters. De duisternis leek zich vol enthousiasme op haar te storten.

‘Hou op, sufferd’, mompelde ze tegen zichzelf, terwijl ze haar hand in de plas stak.

Ze kwam overeind met haar handen vol blubber. Het geluid van het water vermengde zich met het geritsel van de struiken achter haar. Met haar hart bonzend in haar keel probeerde Carissa het opnieuw, ze stak haar handen in de glibberige modder, tastend naar de zaklamp. Ze zocht met beide handen en dacht niet meer aan de map tot die onder haar arm vandaan gleed en op de grond viel, waardoor er nog meer modder opspatte.

O nee! Pa zou door het lint gaan. Hij had haar nog zo gewaarschuwd om niet ...

Meer geritsel, dichterbij nu.

Carissa verstijfde, nog steeds voorovergebogen en met de door modder bedekte map in haar hand geklemd. Had ze echt iets gehoord? Ging haar verbeelding niet met haar op de loop? Ze wachtte even, zonder adem te halen, en spitste haar oren.

Niets.

‘Justin? Ben jij het? Je kunt maar beter ophouden, anders zeg ik het tegen Melva!’ Soms werkte het als ze dreigde dat ze iets aan hun stiefmoeder zou vertellen.

Nog steeds geen reactie.

‘Justin, ik meen het. Stoppen. Nu meteen.’

Het moest Justin wel zijn die een geintje met haar uithaalde. Ze verwachtte dat ze hem zachtjes zou horen grinniken. Niets.

‘Vergeet Melva maar, ik vertel het aan *pa*.’

Ze bleef naar de zaklamp zoeken, maar haar bewegingen werden steeds trager. Ze fronste haar voorhoofd.

Normaal gesproken zou Justin nu ook nog rare geluiden maken om haar de stuipen op het lijf te jagen ...

Hoorde ze iemand ademen?

‘Justin Cooper! Pa vilt je levend als hij erachter komt dat jij ervoor gezorgd hebt dat ik een dossiermap heb laten vallen!’

Geen antwoord. Dat was niets voor haar broer.

Maar goed, de laatste tijd had Justin zich sowieso niet erg broederlijk gedragen.

In de struiken ritselde weer iets, gevolgd door nog een dreun. Absoluut een paardenhoef.

Noëlle Cooper verstijfde op het moment dat ze de klant zijn wisselgeld zou geven. Ze hield haar adem in bij het plotselinge, onverklaarbare gevoel van angst dat in haar binnenste opwelde.

‘Alles in orde?’ vroeg de bebaarde man, terwijl hij naar de munten keek die Noëlle krampachtig vasthield, vlak boven zijn uitgestrekte hand.

Ze ademde uit. Ze perste een glimlach tevoorschijn en liet het wisselgeld in zijn hand vallen. ‘Sorry, Jack.’ Ze deed de kassalade dicht. ‘Het is bedtijd voor mij, denk ik. Ik hoop dat je die yoghurt lekker vindt. Als je wilt minderen met vet kun je de room eraf scheppen, maar als je de room door de yoghurt roert smaakt hij beter.’

Ze zwaaide hem uit en liet haar blik door de winkel glijden, Noëlle’s Naturals, haar eigen natuurwinkeltje, waar ze ook vitamines en andere supplementen verkocht. Terwijl ze Jack hielp waren er geen andere klanten binnengekomen, dus pakte ze haar sleutels om af te sluiten.

Het was precies acht uur. De anderen waren al naar huis gegaan. Mariah, Noëlles zakenpartner, moedigde haar regelmatig aan om haar winkel op donderdagavond iets langer open te houden, voor een klant die aan de andere kant van Springfield werkte en dus na werktijd de hele stad nog door

moest rijden. De man was echter al drie weken niet meer geweest, en op het parkeerterrein bij het winkelcentrum stonden haast geen auto's meer.

Bovendien voelde Noëlle zich een beetje vreemd ... krachteloos ... zwak. Begrijpelijk als je bedacht dat ze gedurende de afgelopen drie nachten in totaal zo'n tien uur geslapen had. De slapeloosheid had vast te maken met Joëls terugkeer. Ze had gehoopt dat haar ex-man zich nooit meer in Springfield, Missouri, zou laten zien, maar blijkbaar was dat te veel gevraagd.

En alsof dat nog niet genoeg was, zat Mariah in Kansas City om inkopen te doen en had Noëlle al vanaf vanochtend zeven uur in de winkel gestaan. Hoe kwam het toch dat de winkel altijd overspoeld werd door zeurende en klagende mensen, juist als haar partner de stad uit was? Noëlle had zichzelf de afgelopen drie uur zo vaak gedwongen om te glimlachen dat ze er kramp in haar kaken van gekregen had. Als er nog één zeurkous door die deur naar binnen wandelde ...

Ze deed de deur op slot en liep terug naar de kassa om aan de hand van de bonnetjes de balans op te maken, maar toen bleef ze staan, leunend op de toonbank. 'Oké, Heer, wat is hier aan de hand?' fluisterde ze.

Een ongemakkelijk gevoel overspoelde haar, zoals de afgelopen dagen al een aantal keer gebeurd was. Maar waarom precies? Op andere momenten dat dit soort kriebels de kop opstak, nam ze even tijd om zich te concentreren en dan kalmeerde ze wel weer. Deze keer was het gevoel anders. Heviger. Ze sloot haar ogen en haalde diep adem. Ze dacht aan haar favoriete wandelpad, vlak bij Hideaway. Ze zou binnenkort weer eens gaan wandelen, beloofde ze zichzelf. Heel binnenkort.

De constante drukte in Springfield begon na verloop van tijd op haar zenuwen te werken en ze probeerde minstens twee of drie keer per maand aan de stad te ontsnappen. Hoewel het plaatselijke park een prettige plek was om even op adem te komen, had ze zo af en toe behoefte aan meer rust, aan een plek waar volop bomen groeiden en waar

ze niet werd ingehaald door snelwandelaars die ondertussen in hun mobiele telefoon aan het kletsen waren. Noëlle was dol op mensen, maar als het er te veel tegelijk waren, raakte ze daardoor overweldigd. Als ze overgevoelig was, zoals nu, wilde ze niets liever dan een poosje alleen zijn.

Ze stak haar armen in de lucht en rekte zich uit om de spanning in haar schouders wat te verminderen. Alles in de winkel leek in orde. In het schap met speciale aanbiedingen stond een zakje pompoenzaadjes scheef. Ze zette het recht en liep terug naar de toonbank, nog steeds niet in staat om het zenuwachtige gevoel af te schudden.

Ze voelde zich anders, vanavond. Noëlle wist dat het niet alleen stress was. Deze keer niet.

De laatste keer dat ze zich zo gevoeld had als nu, was er iemand overleden van wie ze hield.

Carissa bewoog zich niet. Haar hart ging zo tekeer dat ze haast niet meer kon ademhalen en haar keel voelde zo dik aan dat ze nauwelijks kon slikken. Ze bad in stilte, zoals haar lievelingsnicht, Noëlle, haar geleerd had te doen als ze bang was. *Bescherm me, Jezus. Bescherm me, alstublieft.*

De struiken naast het weggetje ritselden opnieuw en Carissa kon een zachte kreet niet onderdrukken.

Wat als het Justin niet was? Misschien was het iemand die ze niet kende. Maar wie had hier in Cedar Hollow verder nog iets te zoeken? En dan 's nachts?

Nog meer geritsel ...

Carissa hield op met ademhalen.

Een voetstap. Ergens tussen haar en het huis in.

Carissa dacht niet meer aan de zaklamp in de modderplas. In plaats daarvan draaide ze zich met een ruk om en rende in het donker terug naar de houtzagerij. Ze drukte de modderige dossiermap als een schild tegen haar borst, al struikelend over het onkruid dat langs het modderpaadje groeide.

Achter haar klonk nog meer geritsel, het gespetter van water, het geluid van iemand die gejaagd ademde ... en een zachte fluistering die haast verloren ging in het geritsel van

de struiken, zodat Carissa niet zeker wist of het geluid wel van een mens kwam ... Het klonk als de wind in de bomen, alleen, het gefluister had hetzelfde ritme als de voetstappen, en ze dacht dat ze haar naam hoorde ... *Carisssssaa* ...

Ze liet de map op de grond vallen terwijl ze zo snel ze kon naar de houtzagerij vluchtte, dwars door de duisternis, botsend tegen de uitstekende takken van de bomen die aan weerszijden van het pad groeiden. Toen ze de open plek rond de houtfabriek bereikte, kwam de maan net tussen de wolken door. Ze boog rechtsaf en sprintte naar de zijdeur van het reusachtige gebouw waar de zaagmolen gevestigd was.

De voetstappen achter haar klonken nu verder weg, en toen ze bij de deur was aangekomen waagde ze het om over haar schouder te kijken.

Er schoot een schaduw tussen de overhangende bomen vandaan, maar ze kon niet zien wie het was.

Ze trok de deur open en rende naar binnen. Ze stootte haar schenen tegen iets hards en struikelde, waarbij ze op haar linkerzij terecht kwam. Ze bonkte met haar slaap tegen de vloer, waardoor ze even verdoofd was. Toen ze eerder die dag de houtzagerij doorzocht had, had ze een kist laten staan. Stom!

De voetstappen kwamen dichterbij, vertraagden en stopten toen. Ze voelde dat haar achtervolger in de deuropening stond, luisterend naar haar moeizame, oppervlakkige ademhaling.

Ze krabbelde overeind en struikelde opnieuw, duizelig en in de war.

Een hand raakte haar schouder aan. Ze gilte en stoof naar achteren. Iets pakte haar bij haar enkels. Ze viel achterover, met haar hoofd op de betonnen vloer. Totale duisternis overspoelde haar.

Noëlle legde de bonnetjes terug in het vak en deed de kasalade dicht. Tijd om naar huis te gaan en in bed te kruipen.

Ze keek op en zag een klant voor de deur staan, zijn hand al op de deurknop – de deur die zij net een paar tellen

geleden op slot gedraaid had. Hoewel ze er helemaal geen zin in had, gebaarde ze naar de man dat hij even moest wachten en haalde de sleutels weer uit de la.

Ze voelde de spieren in haar nek verstrakken toen ze naar voren liep. Ze keek naar buiten, naar de donkere hemel en toen naar het bleke, ongeduldige gezicht van de wachtende klant. Ze kon dit niet. Ze kon het echt niet meer. Ze moest er dringend even tussenuit, weg van de veeleisende klanten, de klachten en het verkeer. Ze kon niet ...

Het angstige, bezorgde gevoel overspoelde haar opnieuw, intenser deze keer. En nog bedreigender.

Ze hapte naar adem. Het was zo lang geleden dat ze voor het laatst deze ... deze reactie gehad had. Ze sloot haar ogen toen ze de man bij de deur herkende.

‘Ach, lieve God.’ Het was een gebed, geen vloek. ‘Is het ...’ Haar ogen vlogen open, geschokt. ‘Carissa!’

Hoofdstuk twee

Nathan Trask klemde zijn tanden op elkaar en trapte uit alle macht op de rem van zijn zwarte Chevrolet pick-up, om te voorkomen dat hij de hond zou aanrijden die voor hem langs rende. Het beest had slappe oren en een zwarte neus, en hij was duidelijk iets op het spoor.

‘Sorry, jongen, maar die wasbeer is er vast allang vandoor’, mompelde Nathan toen de hond aan de overkant van de weg in het kreupelhout verdween. ‘Het zou zomaar kunnen dat we allebei een dwaalspoor volgen.’

Achter hem toeterde iemand en hij gaf wat gas. De files waar Springfield tijdens de spits mee te maken had, deden nauwelijks onder voor de verkeersopstoppingen in Saint Louis of zelfs Kansas City, maar deze vrijdag, om half zeven ’s ochtends, op Highway 160 ten zuiden van de op drie na grootste stad van Missouri, had deze weg iets landelijks. Het was een prachtige herfstochtend. De bomen langs de weg waren hier en daar versierd met geel en oranje, als voorproefje van de explosie van kleuren die binnenkort zou volgen.

Vandaag was schoonheid echter niet genoeg om Nathans stress te verminderen. Hij wist dankzij de ervaring van een heel leven dat Noëlle Cooper prima in staat was tot logisch nadenken en dat het idee dat hijzelf de afgelopen uren gekoesterd had *niet* logisch was. Ze was vroeger dan wel zijn beste vriendin geweest, nu zou ze vast en zeker denken dat hij zijn verstand verloren had.

Hoewel het hem moeite kostte, liet hij zijn greep op het stuur wat verslappen en ontspande hij zijn kaakspieren. Misschien had zijn wanhopige verlangen om Carissa te vinden, in combinatie met een slapeloze nacht, zijn verstand aangetast. Maar zijn herinneringen aan Noëlles speciale gave waren levendig, zeker de afgelopen maanden, nu Noëlle en hij na een onderbreking van vele jaren en gebeurtenissen hun vriendschap weer hadden opgepakt.

Hij maakte het verleden niet mooier dan dat het was, of wel? Was zijn vermoeden dat Noëlle in staat zou zijn om Carissa te vinden toch wat vergezocht, vooral als je bedacht dat de andere zoekers daar niet in geslaagd waren?

Noëlle was dol op Carissa en dus moest ze weten wat er aan de hand was. Hij deed wat juist was, al was het alleen maar omdat Noëlle het recht had om hiervan op de hoogte gesteld te worden; ze was familie van het meisje.

Hij sloeg rechtsaf en passeerde het bord dat aangaf dat hij de stad binnenkwam. Hij reed een aantal woonwijken voorbij en sloeg toen opnieuw rechtsaf. Hij was inmiddels aardig bekend in deze buurt en hij genoot elke keer weer van de uitstraling ervan. De straatjes hier zouden niet mistaan op een Ansichtkaart. Sinds hij Noëlle eerder deze zomer in het centrum van Hideaway tegen het lijf gelopen was, had Nathan steeds vaker redenen verzonnen om even op bezoek te gaan in Springfield, ook al betekende dat een reis van in totaal drie uur.

Hij draaide haar oprit op – het tweede huis aan de linkerkant, opgetrokken uit grijze bakstenen en met een zwarte rand – en gluurde door het getraliede raampje van de garage, waar haar rode Ford Escort stond. Dat betekende dat Noëlle nog niet naar haar werk was. Mooi zo. Misschien kon haar

partner het vandaag in haar eentje af, zodat Noëlle haar handen vrij had en hij haar onmiddellijk mee kon nemen naar Hideaway. Na een kop koffie, dat wel; hij had dringend behoefte aan een stevige dosis caféïne.

Nathan belde aan, en nog geen drie seconden later deed Noëlle de deur open. Ze keek hem wezenloos aan en streek een lok warrig bruin haar achter haar oor. Toen verdween haar frons en een bekende, warme glimlach verscheen op haar slaperige gezicht.

‘Nathan?’

‘Goeiemorgen’, zei hij, met een blik op het lange nachthemd met de teddyberenprint en de pluizige ochtendjas die ze om zich heen geslagen had. ‘Net uit bed?’

‘Hmm, hmm.’ Ze wreef in haar ogen. ‘Ik wilde net gaan kijken of de krant er al was.’ Ze liet haar blik door de voortuin en over de uitgestorven stoep glijden en haalde haar schouders op. ‘Beetje optimistisch, ik weet het. Maar kom binnen. Ben je net in Springfield aangekomen? Heb je zin in een kop koffie? Wat doe je hier eigenlijk zo vroeg? Weer een vergadering met die groothandel die aan dorpsapotheken levert?’ Ze draaide zich om en liep naar binnen.

Normaal zou hij haar volgen, maar deze keer aarzelde hij even. Gestoord. Hij was gek geworden. Zeker weten. Hoe haalde hij het in zijn hoofd om zomaar bij deze intelligente jonge vrouw op de stoep te verschijnen, enkel en alleen om haar op de hoogte te stellen van zijn idiote idee? Ze waren allebei volwassen. Maakte hij het verleden mooier dan het was? Als kind had Noëlle soms precies geweten wat er met iemand aan de hand was, ook als ze dat eigenlijk niet had kunnen weten. Zou ze die gave nog steeds hebben?

Ze bleef staan en draaide zich om, de oppervlakkige lijntjes rond haar blauwe ogen werden dieper. ‘Nathan?’

‘Ik kom eraan.’ Hij volgde haar de hal door. ‘Nee, geen vergadering vandaag. Ik kwam jou opzoeken. En koffie lijkt me heerlijk. O, en ja, ik ben inderdaad net in Springfield aangekomen.’ Op de achtergrond klonk klassieke muziek en hij rook de geur van pompoentaart en versgezette koffie.

Ze haalde een mok uit het kastje naast de gootsteen. ‘Je bent om half zeven ’s ochtends aangekomen in Springfield ... wat betekent dat je om vijf uur uit Hideaway vertrokken bent. Goeiendag! En dat alleen om mij op te zoeken?’ Haar bewegingen vertraagden. Ze draaide zich om, waarbij ze hem onderzoekend aankeek. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Je zus heeft nog niet gebeld, of wel soms?’

Ze voelde de spieren in haar schouders verstrakken en kneep haar ogen samen, plotseling bezorgd. ‘Waarom zou Jill me zo vroeg in de ochtend bellen? Wat is er gebeurd?’

‘Carissa wordt vermist.’

Noëlle staarde hem aan, nauwelijks in staat om te bevatten wat hij zei.

‘Ze is gisteravond verdwenen, ergens tussen het huis en de houtzagerij’, ging hij voorzichtig verder. ‘We hebben haar nog niet gevonden.’

Nathans woorden sloegen een voor een in, met korte tussenpozen. Toen sperde ze haar ogen open en haalde diep adem.

Nathan stak zijn hand uit toen ze wit wegtrok.

Ze pakte zijn arm. ‘O, nee’, fluisterde ze. ‘Hoe ... hoe laat gisteravond?’

‘Na zonsondergang, rond een uur of acht. Ze ging nog even de heuvel af, naar de houtzagerij, om wat uit te zoeken voor een werkstuk voor school, en het was de bedoeling dat ze een dossiermap voor Cecil en Jill mee terug zou nemen. Maar ze kwam niet terug.’

Noëlle greep Nathans arm nog steviger vast. ‘Ik kan niet geloven ... ze zijn vast vreselijk bezorgd!’

‘Cecil neemt het zichzelf kwalijk. Melva is ontroostbaar.’ Noëlle was in Cedar Hollow opgegroeid, in dezelfde straat als haar neef Cecil. Hij was als een broer voor haar.

‘En mijn zus?’ vroeg ze.

‘Jill doet haar best om iedereen gerust te stellen, maar dat helpt niet echt. Jill is net zo van streek als de anderen. Ik dacht dat jij misschien wilde helpen zoeken.’

Jaren geleden, toen Noëlle haar gewelddadige echtgenoot verlaten had en in een pijnlijke scheiding verwickeld

was, was ze teruggegaan naar Hideaway om daar te logeren bij haar zus, Jill. In die periode had ze veel tijd doorgebracht met Cecils dochter, Carissa, en de band die ze toen ontwikkeld hadden was altijd blijven bestaan. Hoewel Jill in de stad woonde en Cecil zich met zijn gezin had teruggetrokken op het schaars bevolkte platteland even buiten Hideaway – in een door cederbomen omgeven gehucht in de heuvels – had Carissa elk excuus aangegrepen om een bezoekje aan Hideaway te brengen en er te blijven logeren.

Noëlle liet Nathans arm los. ‘Ik ga me meteen aankleden en dan ga ik met je mee. Schenk die koffie maar even in een thermoskan, oké? Er staat er een in het kastje boven het fornuis.’ Ze draaide zich om en liep naar de hal, onafgebroken pratend, zoals ze vaak deed als ze haar emoties onder controle probeerde te houden. ‘Ik neem mijn mobieltje mee om extra hulp te regelen ...’

‘Ik hoopte eigenlijk dat je met mij mee zou rijden’, zei Nathan voordat ze zich in haar slaapkamer kon terugtrekken.

Ze bleef staan en draaide zich om, al fronsend. ‘Waarom? Dan moet je me straks als we haar gevonden hebben ook weer helemaal naar huis brengen.’

Straks als we haar gevonden hebben. Hij had haar positieve houding altijd heel aantrekkelijk gevonden. ‘Dan kunnen we onderweg verder praten’, zei hij. ‘Ik dacht dat jij misschien wel een paar plaatsen zou weten waar wij nog niet gekeken hebben. Je had altijd een speciale band met Carissa.’

‘Kunnen we dat niet doen als we er eenmaal zijn?’

Hij aarzelde. *Waarom deed ze zo dwars?*

‘Oké, prima, dan rij ik met jou mee’, zei ze, van gedachten veranderend nog voor hij iets kon zeggen. Ze draaide zich weer om naar haar slaapkamer. ‘Laten we gewoon zo snel mogelijk gaan, oké?’ Ze deed de deur achter zich dicht.

Carissa werd wakker van de bonzende pijn in haar hoofd en van het geluid van haar eigen stem – een zacht gejammer dat, in haar droom, bedoeld was als een luide schreeuw om

hulp. Starend in de inktzwarte duisternis kon ze zich de droom niet meer herinneren. Ze wist niet eens waarom ze bang geweest was, totdat ze haar hand uitstak en onder zich een hard, vochtig oppervlak voelde, een soort stenen plaat, en even verderop water hoorde druppelen.

Ze kon een tweede schreeuw nauwelijks onderdrukken. Waar was ze?

Ze kneep haar ogen stijf dicht om de pijn in haar hoofd te verlichten en probeerde na te denken. Er had iemand achter haar aan gezeten. Ze herinnerde zich dat ze naar de zagerij terug gerend was en dat iemand haar vastgegrepen had. Ze wist nog dat ze gevallen was. Maar verder niets. De persoon die haar had achtervolgd – wie dat ook was – was ook de persoon die haar hierheen gebracht had. Maar waar was *hier*? Als het maar niet zo donker was ... als ze haar zaklamp maar weer uit die modderpoel had opgevist.

Ze kneep haar ogen tot spleetjes in een poging om de duisternis te doorboren. Ze knipperde. Niets. De lucht die haar omgaf voelde dik en stroperig aan, net teer. Maar als zij niets kon zien, dan betekende dat ook dat niemand haar kon zien. Dat stelde haar een beetje gerust. De duisternis was haar vriend.

Helaas leek het erop dat ze een vijand had die nog angst-aanjagender was dan het donker vroeger, toen ze nog klein was, ooit was geweest.

Het druppelende water trok opnieuw haar aandacht. Ze draaide haar gezicht in de richting van het geluid en hapte naar adem bij de plotselinge felle pijn in haar achterhoofd. Had haar belager haar bewusteloos geslagen? Of kwam dat door de val?

En waar was hij nu? *Was* het eigenlijk wel een hij?

De angst en de pijn vermengden zich. Carissa deed haar uiterste best om iets te zien, maar er was nergens een spoor-tje licht te bekennen. Haar hartslag dreunde en het was alsof iemand haar hoofd met een moker bewerkte. Haar oppervlakkige ademhaling werd weerkaatst door ... door wat eigenlijk?

Ze stak haar hand omhoog en reikte de duisternis in, heel voorzichtig, steeds verder. Op ongeveer dertig centimeter afstand van haar gezicht raakte ze iets hards. Ze trok haar hand met een ruk terug. Ze wreef haar vingers tegen elkaar en voelde dat ze nat waren. Ze dwong zichzelf om haar hand opnieuw uit te steken en streek langs het vochtige, zanderige steen dat naast haar uit de grond oprees, als een muur.

Een muur van wat?

Zou haar belager terugkomen? Misschien dacht hij dat ze dood was. Misschien *zou* ze sterven als ze hier bleef liggen.

Ze probeerde te gaan zitten. Een vlammeende pijn schoot door haar hoofd en trok door tot onder in haar rug; ze liet zich zijdelings tegen de muur zakken.

De geur van frisse, vochtige aarde was bekend, maar het druppelende geluid was anders dan de geluiden van het bos waar ze eerder gewandeld had. Ze raakte de muur naast zich opnieuw aan en wreef haar vingers opnieuw tegen elkaar. Zanderig en vochtig. Verderop hoorde ze het water druppelen, gevolgd door een holle echo, alsof het geluid werd tegengehouden.

Een ondergrondse spelonk of iets dergelijks? Justin en zij waren zo vaak in grotten gekropen dat ze de geur en het gevoel die daarbij hoorden wel herkende. Hoelang was ze hier al? Een paar minuten? Uren? Ze moest eruit.

Ze boog naar voren en zette zich schrap tegen de vochtige wand. Ze probeerde rustig te blijven ademen en de pijn weg te zuchten, zoals Melva haar vorig jaar geleerd had toen ze haar arm had gebroken. Ze kon zich niet door de pijn laten tegenhouden, want dan zou ze hier misschien sterven.

Ze stond langzaam op. Ze bleef met haar hand tegen de rotswand steunen en stapte voetje voor voetje naar voren, door het donker, struikelend over keien en grind. Was dit wel zo verstandig? Stel dat ze de verkeerde kant op liep?

De pijn trok van haar hoofd door naar haar nek. Ze haalde snel en oppervlakkig adem, haar rechterhand voor zich uitgestrekt, terwijl ze in contact bleef met de rotswand. Eén verkeerde stap en ze kon de diepte in storten, haar dood

tegemoet. Justin had vaak genoeg tegen haar gezegd dat ze moest zorgen dat ze nooit in een grot verdwaald raakte. Daar was het nu te laat voor.

Ze tastte de bodem van de glibberige grot met haar tenen af, totdat de dreunende pijn in haar hoofd te hevig werd. Ze bleef even staan en haalde diep adem, net zolang totdat het bonzen minder werd.

Even later schuifelde ze weer naar voren.

Maar ging ze wel de goede kant op? Moest ze nog even wachten, voor het geval dat iemand haar kwam halen? Pa, Melva en Jill zouden vast al snel naar haar op zoek gaan. Hier in het Ozarkgebergte verdwaalden wel vaker mensen in grotten. Sommigen overleefden het niet. Misschien moest ze nog iets langer wachten ...

Hoe had haar aanvaller het voor elkaar gekregen om haar helemaal hierheen te dragen? Misschien moest ze ...

Ergens achter haar klonk het geluid van steen op steen en ze verstijfde, gespannen luisterend. Ze wilde schreeuwen, maar realiseerde zich toen dat pa of Melva, Justin of Jill haar naam zou roepen. Ze hoorde geschuifel van voetstappen, opnieuw gevolgd door het gekletter van stenen. Carissa liet zich op haar knieën vallen, haar lippen op elkaar geperst om te voorkomen dat ze het bij de plotselinge pijn zou uitschreeuwen.

Ze wachtte.

Stilte.

Ze kroop naar voren, haar linkerhand tegen de rotswand gedrukt om haar richting te geven, terwijl de zolen van haar schoenen langs de modderige bodem schraapten. Ze hoorde haar eigen ademhaling, zo luid dat ze er zelf van schrok.

Een lichtflits schoot over de druipende rotsblokken en verdween toen weer. Ze bleef doodstil staan en keek en luis-terde.

Fluisterde daar iemand? Of was het ritme van de waterdruppels veranderd?

Weer een lichtflits, en Carissa zag even verderop een stalagmiet met daarachter een plateau van witte steen. Een schuilplaats. Als ze die plek kon bereiken en ...

Meer gefluister, gevolgd door het geluid van voetstappen. Er kwam iemand aan, maar alle andere geluiden die die persoon maakte gingen verloren in het afschuwelijke gedreun in Carissa's hoofd. Naarmate haar angst toenam, werd ook de pijn erger.

Ze kroop langs de grote stalagmiet. Ze zocht op de tast naar groeven die diep genoeg waren om haar vingers houvast te geven en trok zichzelf op tegen de stenen wand. Het licht flitste opnieuw door de grot en Carissa zag een smalle opening achter een groot stuk kalksteen. Daar zou ze waarschijnlijk precies inpassen. Ze kroop in de opening en zakte in elkaar, haar tanden opeengeklemd tegen de pijnscheuten die haar schedel in tweeën leken te splijten.

Ze hoorde het geluid van vallende stenen en toen voetstappen, vlak onder haar schuilplaats. Het licht gleed langs de witte kalksteen. Ze kromp in elkaar. Zou ze ontdekt worden?

Er klonk een luide zucht, alsof iemand naar adem hapte. 'Nee!' De stem fluisterde. De zoeker wachtte even, alsof hij om zich heen keek. En toen: 'Carissa? Carissa?' Als het sissen van een slang.

Weer voetstappen, alsof iemand de hele grot doorzocht. Elk gefluister weerkaatste tegen de stenen wanden, als het geluid van droge bladeren die heen en weer ritselen in de wind. Maar Carissa verstond de woorden niet. Ze hield haar adem in, trillend van angst.

Dat gefluister ... het had iets bekends. Maar wat precies? Of misschien was het niet de stem. Misschien was het iets anders. Ze stak haar neus in de lucht en snoof. Een geur?

Wie het ook was die die zaklamp vasthield en de grot met gefluister vulde, hij wist hoe ze heette.

De voetstappen schuifelden verder, langs haar schuilplaats, en het licht verdween in de verte. Duisternis en stilte daalden opnieuw over haar neer, als een schild. Uiteindelijk was het weer helemaal donker ... en volkomen stil.